

متن پرسش

با سلام به خدمت استاد عزیز: بنده مصاحبات و مقالات استاد را مطالعه کردم و یکی از مبانی و روش استاد ارتباط متون و علوم است حال در اصول فقه مرحوم مظفر بحث وجود رابط و استقلال مطرح شده است و بعد از آن ارتباط کلمه و کلام که منجر به تعریف اسم و فعل و حرف از دیدگاه امیرالمومنین شده است یعنی بعد از مطرح کردن بحث فلسفی (حقیقت و وجود خارجی) به وجود لفظی و اعتبارات برداشته است حال سوال این است که آیا این ارتباط دهی صحیح و مطلوب است یا نه؟

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: حرف درستی است که از نظر ظاهر رابطه‌ای بین زبان و معانی، اعتباری است و انسان برای معانی، الفاظی را اعتبار می‌کند. ولی در مباحث فلسفه‌ی زبان، بحث می‌شود که واژه‌ها، صورت‌های حقیقی معانی هستند و حقیقت زبان ریشه در روحی دارد که آن زبان را به ظهور آورده است. در نتیجه در رابطه بین زبان و معانی، چنین خواهد بود که رابطه حقیقی است. مثل رابطه‌ی الفاظ قرآن با حقیقتی که به صورت الفاظ درآمده است، مگر در زبان روزمره که هیچ اصالتی در آن نیست. موفق باشید